

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10So/20/2016
Identifikačné číslo spisu: 6014200891
Dátum vydania rozhodnutia: 19.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6014200891.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky C. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., proti odporkyni Sociálnej poisťovni - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 28. mája 2014 v znení rozhodnutia č. XXX XXX XXXX X zo dňa 24. júna 2015, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 26Sd/186/2014-111 zo dňa 10. decembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 26Sd/186/2014-111 zo dňa 10. decembra 2015 p o t v r d z u j e .
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) napadnuté rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 28.05.2014 v znení rozhodnutia č. XXX XXX XXXX X zo dňa 24. júna 2015 ako správne potvrdil.

Preskúmaním veci krajský súd zistil, že navrhovateľke bol prvýkrát priznaný starobný dôchodok od 01.03.2003 rozhodnutím odporkyne z 03.04.2004 a to výške 3.213,- Sk mesačne, keď bol určený ako 79 % jej obmedzeného priemerného mesačného zárobku zisteného z rokov 2002 až 1998 vo výške 4.067,- Sk. Celková započítaná doba zamestnania bola 38 rokov, pre výšku dôchodku bolo rozhodných 36 rokov, 14 rokov v III. pracovnej kategórii a 22 rokov v II. pracovnej kategórii. Následne jej bol rozhodnutím odporkyne zo 16.07.2003 od 08.08.2003 starobný dôchodok odňatý s poukazom na zákonné ust. 21 ods. 3, § 173i ods. 1 a § 96 ods. 4 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 100/1988 Zb.“), pretože od 01.07.2003 sa pre účely zistenia obdobia dôchodkového poistenia policajtovi neprihliadalo na dobu profesionálnej služby, za ktorú mu bola priznaná výsluhová dávka. Ďalším rozhodnutím odporkyne zo 14.06.2004 bola zamietnutá novo podaná žiadosť navrhovateľky o priznanie starobného dôchodku od 01.01.2004, pretože navrhovateľka nezískala potrebných 25 rokov doby zamestnania pre možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok s

tým, že jej nebolo započítané obdobie výkonu služby v ZNB, len obdobie jej civilného zamestnania v rozsahu 22 rokov a 73 dní. Nadväzujúci potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24.05.2005 bol zmenený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5So/115/2005 z 13.06.2006 tak, že rozhodnutie odporkyne zo 14.06.2004 bolo zrušené. V dôsledku uvedeného vydala odporkyňa 21.01.2008 ďalšie rozhodnutie, ktorým navrhovateľke od 01.01.2004 podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení a § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) priznala starobný dôchodok vo výške 9.218,- Sk mesačne s tým, že pre účely určenia jeho výšky bolo započítané celé obdobie jej dôchodkového poistenia, t.j. doba jej služby v ZNB aj výkon civilného zamestnania. Takto priznaný starobný dôchodok po jednotlivých každoročných valorizačných zvýšeníach navrhovateľka poberala, pokiaľ nebolo rozhodnuté o jeho znížení vyššie označeným preskúmaným rozhodnutím.

Podaním z 10.07.2013 požiadala navrhovateľka odporkyňu o zmenu priznania starobného dôchodku 3 roky späť s tým, že išlo o žiadosť o zmenu starobného dôchodku poberateľa výsluhového príspevku, výsluhového dôchodku. V ZNB navrhovateľka vykonávala službu od 01.10.1966 do 31.03.1989, v II. kategórii funkcií. Od 01.04.1989 jej bol priznaný príspevok za službu podľa § 111 a § 112 zákona č. 100/1970 Zb. o služobnom pomere príslušníkov ZNB. Po ukončení služby navrhovateľka pracovala v civilnom zamestnaní a od 12.04.1989 až do vzniku nároku na starobný dôchodok odpracovala ešte 22 rokov a 73 dní. Obdobie dôchodkového poistenia navrhovateľky bolo potvrdené evidenčnými listami dôchodkového zabezpečenia, ktoré vypracovali jej jednotliví zamestnávateľi s uvedením konkrétneho počtu dní výkonu zamestnania a prípadných náhradných dôb. Obsahovali aj zárobky, ktoré navrhovateľka v tom - ktorom roku dosiahla. Tieto údaje boli v celosti a správne prenesené do osobného listu dôchodkového poistenia, ktorý bol prílohou napadnutého rozhodnutia o znížení sumy jej starobného dôchodku.

Výkladom zákonných ustanovení, týkajúcich sa nezapočítania profesionálnej služby u príslušníkov ozbrojených zborov pre účely zistenia obdobia dôchodkového poistenia pre možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení a pre určenie jeho výšky sa zaoberal v spojení s článkom 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach a v súlade s Ústavou Slovenskej republiky opakovane Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti. Výsledkom bolo zverejnenie jeho rozhodnutia pod č. 55 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 5/2011, v ktorom bola riešená rovnaká právna problematika ako v prejednávanej veci. Z označeného judikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplynulo, že „ak je príspevok za službu, priznaný ako dávka sociálneho zabezpečenia, považovaný za výsluhový dôchodok, môže od dovŕšenia dôchodkového veku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení (zabezpečení) plniť funkciu starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho poistenia (zabezpečenia) len vtedy, ak jeho výška zodpovedá výške starobného dôchodku, primeranej dobe trvania služobného pomeru a tiež, že „pri určení výšky starobného dôchodku je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, hodnotené na účely príspevku za službu. Až po takom stanovení výšky starobného dôchodku možno sumu starobného dôchodku krátiť najviac o sumu príspevku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok“, z čoho vyplýva jednoznačný právny záver, že na účely stanovenia výšky starobného dôchodku je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, hodnotené pre účely priznania výsluhovej dávky a až po takom stanovení výšky starobného dôchodku možno jeho sumu krátiť najviac o sumu výsluhovej dávky, ktorá je považovaná za výsluhový dôchodok. Právo na primerané hmotné zabezpečenie totiž neznamená len to, že pre účely priznania starobného dôchodku musí byť každému poistencovi zohľadnené celé získané obdobie jeho dôchodkového poistenia ale aj to, že za totožné obdobie dôchodkového poistenia nemôže dostávať 2 dávky rovnakého druhu, (t. j. pokrývajúce rovnakú sociálnu udalosť - dovŕšenie dôchodkového veku), pretože ktorékoľvek z týchto prístupov by bol v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, článkom 39 ods. 1 i článkom 12, podľa ktorého sú ľudia slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach.

Krajský súd je pri súdnom prieskume napadnutých rozhodnutí správnych orgánov zaťažený povinnosťou zohľadniť právne názory vyslovené Najvyšším súdom Slovenskej republiky v jeho

predchádzajúcej rozhodovacej činnosti, pretože tieto sú podľa článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky analogicky s § 250j ods. 7 O.s.p. záväzný nielen pre adresáta v konkrétnej rozhodovacej veci, v ktorej bol daný právny názor vyslovený ale aj pre správny orgán a pre konajúci preskúmovací súd. Pokiaľ by tak nepostupoval, vyvolal by svojím postupom vadu, ktorá by mala podstatný vplyv na zákonnosť jeho rozhodnutia, pretože by bola porušená zásada legitímneho očakávania účastníkov vo vzťahu k judikovanému právnemu názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ohľadom totožnej právnej problematiky.

Príspevok za službu, ktorý bol navrhovateľke priznaný podľa § 111 a 112 zákona č. 100/1970 Zb. o služobnom pomere príslušníkov ZNB sa mal podľa § 110 ods. 4 cit. zákona vyplácať len do dosiahnutia fyzického veku 60 rokov. Vývojom právnej úpravy, naposledy prijatím zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, ktorý vstúpil do účinnosti 01.07.2002 bolo v § 124 ods. 4 upravené, že príspevky za službu, na ktoré vznikol nárok podľa § 110-114 zákona č. 100/1970 Zb. o služobnom pomere príslušníkov ZNB od 01.01.1971 do 09.03.1992 a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona (t. j. k 01.07.2002) považujú sa za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu jeho účinnosti a zvyšujú sa od tohto dňa o 2 % jeho výšky za každý skončený rok trvania služobného pomeru. Z uvedeného vyplýva, že novou právnou úpravou bolo zmenené obmedzenie výplaty príspevku za službu dovŕšením fyzického veku 60 rokov, tento sa navrhovateľke naďalej vypláca (považujúc ho za výsluhový dôchodok) a za každý rok trvania služobného pomeru sa zvýšil, čo bolo preukázané aj rozhodnutiami Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 20.08.2002 o považovaní príspevku za službu vo výške 3.371,- Sk k 01.07.2002 za výsluhový dôchodok a o jeho zvýšení na sumu 4.855,- Sk s tým, že bol zvýšený o 44 % zo sumy 3.371,- Sk za 22 rokov trvania jej služobného pomeru.

Odporkyňa vydala 21.01.2008 rozhodnutie o priznaní starobného dôchodku navrhovateľke od 01.01.2004, v ktorom správne zohľadnila celé obdobie jej dôchodkového poistenia, ktoré získala ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok, t.j. aj obdobie výkonu jej služby v ZNB. Nesprávne však určila výšku starobného dôchodku, keď nezohľadnila skutočnosť, že za časť obdobia dôchodkového poistenia, ktoré bolo pre účely priznania starobného dôchodku započítané (t. j. 22 rokov výkonu služby II. kategórie funkcií) jej bola priznaná výsluhová dávka, ktorá je jej vyplácaná aj po vzniku nároku na starobný dôchodok a plní čiastočne funkciu starobného dôchodku vo vzťahu k výkonu služby príslušníčky ZNB, pretože takýmto postupom bolo totožné obdobie dôchodkového poistenia navrhovateľky (22 rokov výkonu jej služby v ZNB) zhodnotené vo výške jej hmotného zabezpečenia v starobe, po dovŕšení dôchodkového veku 2x a to jednak v jej starobnom dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia a tiež vo výške jej výsluhového dôchodku (predtým príspevok za službu) z osobitného systému sociálneho zabezpečenia. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, opravný prostriedok nebol podaný.

Po zistení vyššie uvedeného postupovala odporkyňa napadnutým rozhodnutím v znení jeho zmeny podľa názoru krajského súdu správne, keď sumu starobného dôchodku navrhovateľky znížila a to odo dňa nasledujúceho po dni, ktorým uplynulo obdobie, za ktoré jej bol vyšší starobný dôchodok už vyplatený. Jej postup bol v súlade s ust. § 112 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. Správne, v súlade s vyššie označeným judikovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bola určená suma zníženého starobného dôchodku tak, ako to bolo v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne, konkrétne a správne uvedené. V podrobnostiach krajský súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pretože suma zníženého starobného dôchodku bola určená v súlade s aplikovanými právnymi predpismi, Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnou zmluvou. Po zistení, že aj po vzniku nároku na starobný dôchodok a počas jeho poberania navrhovateľka získala ďalšie obdobie dôchodkového poistenia bolo odporkyňou uvedené správne zohľadnené v zmenovom rozhodnutí z 24.06.2015 tak, že došlo k čiastočnému zvýšeniu sumy jej zníženého starobného dôchodku. Odporkyňa tiež správne konštatovala, že navyše vyplatené sumy na starobnom dôchodku nemá navrhovateľka povinnosť vrátiť, pretože ona svojím konaním nezavinila, že sa jej dôchodková dávka vyplácala vo vyššej sume, než jej patrila.

Námietka navrhovateľky o nezákonom, retroaktívnom znížení sumy jej starobného dôchodku nebola podľa názoru krajského súdu dôvodná, pretože k zníženiu sumy jej starobného dôchodku nedošlo spätne, ale len odo dňa nasledujúceho po dni, za ktoré už bola vyššia dôchodková dávka vyplatená. Neodôvodnené bolo aj tvrdenie navrhovateľky, že sa nedomáhala prehodnotenia sumy jej starobného dôchodku ale vrátenia daní, ktoré nebolo nijakým spôsobom preukázané a postrádalo aj určitú vnútornú logiku, pretože Sociálna poisťovňa nie je subjektom spravujúcim dane. Uvedené však bolo nepodstatné pre posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, pretože k zníženiu sumy starobného dôchodku navrhovateľky mohla odporkyňa pristúpiť aj z vlastnej iniciatívy, ex offo, po zistení, že sa navrhovateľke vypláca dávka vo vyššej sume, než jej patrí, v súlade s ust. § 184 ods. 1, 3, 4, § 112 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250l ods. 2 O.s.p. za použitia § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnej navrhovateľke trovy konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka včas odvolanie, v ktorom popisala skutkový stav a žiadala prehodnotenie napadnutého rozhodnutia odporkyne.

Vo vyjadrení k odvolaniu odporkyňa uviedla, že dôvody navrhovateľky nepovažuje za opodstatnené, a preto navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 10.12.2015. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19.04.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250l ods. 1 O. s. p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 112 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. dávka sa prizná alebo sa zvýši odo dňa, od ktorého dávka alebo jej zvýšenie patrí, najviac tri roky spätne odo dňa zistenia, že sa dávka priznala alebo sa vyplácala v nižšej sume, ako patrí, alebo najviac tri roky spätne od uplatnenia nároku na dávku alebo nároku na jej zvýšenie, ak sa dodatočne zistí, že sa dávka

a) priznala v nižšej sume, ako patrí,

- b) vypláca v nižšej sume, ako patrí,
- c) odoprela neprávom alebo
- d) priznala od neskoršieho dátumu, než od ktorého patrí.

Podľa § 112 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. dávka sa zníži, ak sa zistí, že sa dávka priznala vo vyššej sume, ako patrí.

Podľa § 112 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. výplata dávky sa zastaví, uvoľní alebo sa dávka vypláca v nižšej sume alebo vo vyššej sume, ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na nárok na výplatu dávky.

Podľa § 112 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z.z. dávka sa odníme, zníži alebo jej výplata sa zastaví odo dňa nasledujúceho po dni, ktorým uplynulo obdobie, za ktoré sa dávka už vyplatila.

Podľa § 21 ods. 2 písm. c) zákona č. 100/1988 Zb. žena má nárok na starobný dôchodok, ak bola zamestnaná najmenej 25 rokov a dosiahla vek aspoň 55 rokov, ak vychovala dve deti.

Podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128) (ďalej len „Dohovor“) ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie odporkyne ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporkyne, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky uplatnenými v návrhu a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených odporkyňou, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, spravujúc sa citovanými ustanoveniami zákonov, vzhľadom na jednoznačnosť skutkového a právneho stavu v prerokovanej veci, v podstate odkazuje na konanie pred krajským súdom a odôvodnenie jeho napadnutého rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v uvedenej právnej veci udáva, že predmetom preskúmania súdom je rozhodnutie odporkyne XXX XXX XXXX X zo dňa 28.05.2014 v znení rozhodnutia č. XXX XXX XXXX X zo dňa 24.06.2015, ktorým bol navrhovateľke podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. a podľa § 259 ods. 1, § 293k, 112 ods. 4 a 6, § 82 a § 112 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. od 04.07.2014 znížený starobný dôchodok na sumu 306,90 € mesačne. Od 1. januára 2015 ho valorizovala na 311,70 € mesačne.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že krajský súd sa dôkladne vysporiadal s predchádzajúcimi rozhodnutiami odporkyne vo vzťahu k výpočtu starobného dôchodku navrhovateľky a dostatočne sa venoval správnosti výpočtu dôchodkovej dávky v napadnutom rozhodnutí. Čo sa týka správnosti výpočtu dôchodkovej dávky navrhovateľky najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia v tejto časti je plne vyčerpávajúce a logicky odôvodnené. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že v dvojínštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Odvolačný súd sa stotožnil s výpočtom priznanej dôchodkovej dávky navrhovateľke tak, ako to vyplýva z napadnutého rozhodnutia odporkyne v znení rozhodnutia rovnakého čísla zo dňa 24.06.2015 a rovnako odvolací súd považuje za zákonné aj zvýšenie starobného dôchodku navrhovateľky v zmysle § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. a príslušným opatrením Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky od 01.01.2015 na sumu 311,70 € mesačne.

V zmysle uvedeného dospel odvolací súd k rovnakému záveru ako krajský súd, že odporkyňa pri znížení starobného dôchodku navrhovateľky postupovala správne v súlade s platnými právnymi predpismi o sociálnom zabezpečení a poistení, s čl. 33 ods. 2 Dohovoru a ustálenou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 55/2011).

Odvolačný súd podobne ako krajský súd dospel k záveru, že odporkyňa správne konštatovala, keď navyšiac vyplatené sumy na starobnom dôchodku nemá navrhovateľka povinnosť vrátiť, pretože navrhovateľka svojím konaním nezavinila, že sa jej dôchodková dávka (starobný dôchodok) vyplácala vo vyššej sume, než jej patrila.

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že s dôvodmi odvolania odvolateľky sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto dôvody uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia.

Z vyššie uvedených dôvodov aj odvolací súd považoval rozhodnutie odporkyne za zákonné, a preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Odvolačný súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2, § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže navrhovateľka v konaní nemala úspech a odporkyňa nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.